

Arrest

nr. 110 385 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K.(...) T.(...), bent een ongeveer vierentwintigjarige Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Chahar Tut gelegen in het district Khanabad, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kunduz. U was ongeveer twee jaar toen uw familie verhuisde naar Pakistan. In het jaar 2003 keerde u terug naar uw geboorteregio. U woonde samen met uw ouders, uw drie broers en vier zussen.

U werkte als verdeler van een lokale krant Ayanaroz genaamd. De dorpelingen dachten echter dat u de krant Azadi, gepubliceerd door de Amerikanen, verdeelde. Door de achterklap moest u deze job opgeven. Op 1 januari 2009 startte u een job als veiligheidsbewaker voor de organisatie GTZ

(German Technical Cooperation). Ongeveer vijf à zes maanden later kreeg u een eerste dreigbrief. Hierin stond dat u moest stoppen met werken voor de ongelovigen en dat u zich moest aansluiten bij de taliban. U vermoedde dat iemand in het dorp een grapje wou uithalen en nam deze brief niet serieus. Twee à drie maanden later kreeg u een tweede brief van de taliban. Hierin stond dat uw job bij GTZ door de taliban als verraad beschouwd wordt en dat u hiervoor met de dood bestraft ging worden. Er werd ook vermeld dat u moest stoppen met het spreken tegen de taliban in het openbaar. Nadien kreeg uw vader dreigtelefoontjes maar hij bracht u hiervan pas later op de hoogte. U voegde eraan toe dat voor u de dreigbrieven ontving u zich op een dorpsbijeenkoms negatief had uitgelaten over de taliban. Eind 2010 liep uw contract bij GTZ af. U solliciteerde bij het Provincial Reconstruction Team (PRT) in Kunduz. Op de terugweg belde u uw vorige baas bij GTZ op. Hij vertelde u dat u kon langsgaan maar dat hij u niet dezelfde job als uw vorige kon beloven. U wou gewoon werken en ging in op het aanbod. Op de terugweg reed u samen met uw oom, die de auto bestuurde op een mijn. Uw oom overleed en u werd opgenomen in het ziekenhuis. U lag vijftien dagen in coma. U werd geopereerd om het schrapnel van de bomexplosie uit uw gezicht te halen. Nadat u hersteld was van uw verwondingen dook u bij u thuis onder. Zonder dat u hiervan op de hoogte te was, bewaakten uw vader en uw broer om beurten het huis tijdens de nacht. Toen u hen op een nacht opmerkte, deelde uw vader mee dat hij nog steeds dreigtelefoontjes van de taliban kreeg.

Na een tijdje was u volledig hersteld van uw verwondingen en wou u terug beginnen uitkijken voor een job. Uw oom zei u dat hij een job had gevonden voor u en dat u samen met hem hiervoor naar de stad Kaboel moest gaan. De volgende dag bracht hij u echter naar Herat waar hij u voorstelde aan de smokkelaar die u het land uit smokkelde.

U ontvluchtte Afghanistan rond januari 2012 en kwam aan in België op 27 augustus 2012 waar u de volgende dag op 28 augustus 2012 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, uw vaders taskara, twee dreigbrieven, een krantenartikel, medische documenten, een aanbevelingsbrief en een CD-rom voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het mijnincident, het incident waarvan men kan verwachten dat dit de grootste factor was in uw beslissing om uw land te ontvluchten, weinig geloofwaardig is. U kan zelfs niet bevestigen of deze mijn wel voor u bedoeld was. Toen u werd gevraagd of deze mijn voor u bedoeld was, antwoordde u dat u het niet weet en maakte u allusie op een voertuig met buitenlanders erin die achter u reed (CGVS p. 12). Hiermee geeft u aan dat ook u het niet ondenkbaar acht dat de mijn voor hen was bedoeld. Bovendien verklaarde u dat het om een drukke weg gaat die blijkbaar gefrequenteerd wordt door buitenlanders (CGVS p. 12). **Dit bevestigt het vermoeden dat het eerst en vooral weinig geloofwaardig is dat men hier een mijn zou plaatsen om een gerichte aanval uit te voeren, de mijn ontploft immers bij de eerste de beste die erover rijdt (CGVS p. 7), maar ook dat het doelwit éénder wie kon zijn.** Zeker als u dan nog eens verwijst naar een voertuig met buitenlanders die achter u reed (CGVS.p. 12). **Het is ook opmerkelijk dat u tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart dat u de dag na uw sollicitatie met uw oom in de auto zat toen het incident gebeurde (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5) terwijl u op het CGVS beweert dat u net uw job interview achter de rug had en op de mijn reed op weg naar huis.** Men kan immers verwachten dat iemand die over een mijn rijdt zich herinnert waar hij naartoe reed of nadien deze vraag stelt aan zijn familie indien hij het zich niet zo goed herinnert. Zeker als een dicht familie-lid om het leven komt tijdens dit incident (CGVS p. 11).

Daarnaast is niet helemaal duidelijk waarom uw vader u niet op de hoogte brengt van het feit dat de taliban nog steeds naar u op zoek is. U had immers verklaard dat u de eerste brief niet zo serieus nam (CGVS p. 9), u zich bij de tweede brief wat voorzichtiger gedroeg (CGVS p. 10) en uw vader zeker wist dat de taliban achter de brieven zat toen ze hem met de dreigtelefoontjes lastigvielen (CGVS p. 10). **Het is ongeloofwaardig dat uw vader die op het moment dat hij zeker wist dat de taliban achter de brieven zat (door de dreigtelefoontjes) u niet op de hoogte brengt van deze nieuwe wending.** U ging immers nog steeds werken bij GTZ, een organisatie die door de taliban in de

dreigbrieven als niet-islamitisch werd beschouwd en als reden werd aangehaald om u te doden (zie inhoud dreigbrieven p. 3). Uw vader liet u dus elke dag vertrekken naar uw werk wetende dat de taliban naar u op zoek zijn en de wil hebben u te vermoorden omwille van uw job (zie inhoud tweede dreigbrief p. 3). **Dit is weinig aannemelijk.** Zeker als men weet dat hij u na de tweede brief aanmaande om voorzichtig te zijn, een tweede brief die door jullie als mogelijks serieus werd beschouwd (CGVS p. 10), is het weinig geloofwaardig dat éénmaal hij zeker weet dat de taliban achter de brieven zit (door de dreigtelefoontjes) hij u niet op de hoogte brengt van het verhoogde risico (CGVS p. 10).

Verder kan u niet verklaren waarom de taliban uw vader vraagt waar u zich bevindt. U had immers verklaard dat de taliban te weten was gekomen dat u het mijnincident overleefd had via informanten in het dorp (CGVS p. 11). U voegde eraan toe dat het algemeen bekend was in het dorp dat uw oom dood was en u in het ziekenhuis lag omdat dit de ronde deed tijdens de begrafenis van uw oom (CGVS p. 11). Hierbij moet opgemerkt worden dat de begrafenis volgens aloude islamitische traditie zo snel mogelijk moet gebeuren en liefst de dag volgend op de sterfdag (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Als u gevraagd wordt of uw vader dreigtelefoontjes ontving toen u vijftien dagen in het ziekenhuis lag, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 11). Als men ervan uitgaat dat de taliban actief naar u op zoek was (de dreigbrieven en de dreigtelefoontjes wijzen in die richting), kan men met zekerheid zeggen dat de taliban nog tijdens die vijftien dagen moeten geweten hebben dat u in het ziekenhuis lag via hun netwerk aan informanten die aanwezig was op de begrafenis. **Het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban die duidelijk actief naar u op zoek zijn om u te doden vijftien dagen lang wachten, en dat terwijl ze op de hoogte zijn van uw locatie, en pas opnieuw met hun dreigtelefoontjes beginnen als u bij u thuis bent ondergedoken.**

Vervolgens kunt u ook niet overtuigen dat de dreigbrieven authentiek zijn omwille van uw gebrekkige kennis over de brieven. Zo verklaart u dat u de eerste brief tijdens de vijfde à zesde maand in 2010 kreeg (CGVS p. 8) terwijl uit de data op de brieven zelf blijkt dat u de tweede brief kreeg op 26 mei 2010 (CGVS p. 3). Tijdens het gehoor verklaart u dus dat u de eerste brief krijgt midden 2010 terwijl uit de brieven zelf blijkt dat u de eerste brief vijf maanden vroeger kreeg, namelijk op 31 december 2009 (CGVS p. 3) en dat u de tweede brief kreeg in de periode waarin u uw eerste brief situeert tijdens het gehoor (CGVS p. 3). **Het CGVS verwacht niet dat u de exacte datum van het ontvangen van een dreigbrief kent maar beschouwt een 'vergissing' van vijf maanden als te groot om nog geloofwaardig te zijn.** Bovendien lijkt u niet te weten dat de dorpsbijeenkomst waar u uitviel tegen de taliban wordt vermeld in de tweede brief. U verklaarde dat de dreigbrieven enkel vermelding maakten van uw werk voor GTZ en dat uw uitval tegen de taliban tijdens de dorpsbijeenkomst niet wordt aangeraakt (CGVS p. 8 en 9). In de tweede brief staat echter duidelijk vermeld dat u propaganda maakt tegen de taliban (CGVS p. 3). **Het feit dat u dit niet weet, bewijst dat u niet de interesse toont in uw eigen problemen die men wel kan verwachten van iemand die vreest voor zijn leven.** Bovendien tart het alle logica dat dit feit in de tweede brief vermeld wordt. De dorpsbijeenkomst dateerde immers van voor de eerste brief (CGVS p. 8) waardoor het logischer zou zijn geweest, moest dit feit vermeld geweest zijn in de eerste brief en slaat het helemaal nergens op als het wordt vermeld in de tweede brief die op zijn minst vijf maanden na de dorpsbijeenkomst bij u werd bezorgd.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u uw job bij GTZ beëindigd hebt niet omwille van de dreiging maar omdat uw contract ten einde was (CGVS p. 6 en 8). **Dat u nadien nogmaals solliciteert voor dezelfde organisatie waarvoor de taliban u had gewaarschuwd om er niet meer voor te werken en zelfs bereid was u te doden als u daar bleef, is ongeloofwaardig. Uw eigen acties ondermijnen op die manier de ernst van uw voorgehouden vrees.** U mag dan wel beweren niet op de hoogte geweest te zijn van de dreigtelefoontjes (hierbij moet opgemerkt worden dat het CGVS dit reeds als ongeloofwaardig beschouwt) uw vader was dit wel (CGVS p.10). **Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw vader u zomaar zou laten solliciteren bij de PRT, een organisatie die door de taliban over dezelfde kam gescheerd wordt als GTZ, terwijl hij zelf de dreigingen van de taliban ernstig neemt.**

De vaststelling dat het mijnincident en de dreiging die uitgaat van de dreigbrieven van de taliban weinig geloofwaardig zijn, samen met de vaststelling dat u niet kan verklaren waarom de taliban naar u op zoek zijn terwijl het voor het hele dorp duidelijk is dat u in het ziekenhuis ligt, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Het loutere feit op zich dat u in het verleden zou hebben gewerkt voor GTZ volstaat niet om u binnen de invloedssfeer van de Vluchtelingenconventie te brengen.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de

Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Uw taskara, uw vaders taskara en de aanbevelingsbrief bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden. Het medische document zou een objectieve vaststelling van uw verwondingen moeten zijn zonder te spreken over de oorzaak van die verwondingen. Hoe kan een dokter in België immers weten hoe u uw verwondingen heeft opgelopen in Afghanistan? Bovendien staat erin dat u sinds een paar dagen last had van uw onderkaak terwijl men kan verwachten als u acht maanden door weer en wind onderweg bent van Afghanistan naar België deze problemen eerder zouden zijn opgespeeld. Het krantenartikel in een lokale krant kan makkelijk tegen betaling worden gepubliceerd. Hoedanook kan het enkel gelden als bewijsstuk indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie toegevoegde informatie administratief dossier). De CD-rom toont journalisten die vermoord werden door de taliban. Aangezien u geen journalist bent is dit dan ook niet van toepassing op u.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Khanabad gelegen in de provincie Kunduz, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

Zo heeft u doorheen het gehoor blij gegeven over voldoende zelfredzaamheid te beschikken om in de stad Kaboel een nieuw leven op te bouwen. Het feit dat u relevante werkervaring hebt, een klein beetje Engels spreekt (CGVS p. 5) en via uw oom zelfs een eigen handel zou kunnen opstarten (CGVS p. 5), spreekt in uw voordeel.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asielsdossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de

gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet dragen en de beslissing wordt gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid. Verzoeker kan alleen maar beklemtonen dat hij het slachtoffer werd van het mijnincident. De verwondingen die hij hieraan overhield wijzen hier overigens op. Aangezien er geen direct contact is geweest met de leden van de Taliban die de bom geplaatst hebben, kan verzoeker ook geen verdere inlichtingen geven omtrent de wijze waarop de mijn geplaatst werd. Alles wat hij over het mijnincident wist heeft verzoeker verteld en het kan niet tegen hem gebruikt worden dat hij hierover niet meer gegevens kon verstrekken. Daarnaast weet verzoeker niet waarom zijn vader hem niet onmiddellijk op de hoogte bracht van het feit dat de Taliban naar hem op zoek was. Waarschijnlijk wilde de vader van verzoeker niet dat hij in een soort van voortdurende angstpsychose zou leven. Als iemand na een ongeval in een ziekenhuis wordt opgenomen is het niet duidelijk in welk ziekenhuis dit gebeurd is. Het is dus zeker niet ongeloofwaardig dat de Taliban aan de vader van verzoeker vroeg waar deze laatste zich bevond. De dreigbrieven zijn authentiek en niet vervalst, wat overigens door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet *expressis verbis* wordt beweerd. Er wordt wel gesteld dat de dreigbrieven niet kunnen overtuigen omdat verzoeker onvoldoende weet wat erin vermeld staat. Verzoeker kan met deze redenering niet akkoord gaan. Indien het zou gaan om dreigbrieven die hijzelf heeft opgesteld, of laten opstellen, zou hij net zeer goed op de hoogte zijn van de inhoud van deze brieven. Het feit dat hij de volledige inhoud onvoldoende kan weergeven, houdt dus zeker niet in dat de dreigbrieven vervalst zouden zijn, wel integendeel. Ook het argument dat er in Afghanistan veel corruptie is, kan niet tegen verzoeker gebruikt worden. Als een asielzoeker geen documenten voorlegt stelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers dat deze zijn asielrelaas onvoldoende bewijst. Als er op dergelijke wijze geredeneerd wordt kan een asielzoeker nooit zijn asielrelaas bewijzen. De bestreden beslissing stelt tevens dat de situatie in Kabul redelijk veilig geworden is, maar vermeldt anderzijds dat er wel degelijk asymmetrische aanvallen en aanslagen met *Improvised Explosive Devices*, meer bepaald bembommen en zelfmoordaanlagen, plaatsvinden. Zelfs indien deze aanslagen hoofdzakelijk tegen high profile doelwitten gericht zijn, houden zij een uitermate ernstige bedreiging in voor de inwoners van Kabul, hetgeen een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) inhoudt.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielaanvraag. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan het incident waarbij verzoeker en zijn oom met de auto op een mijn zouden zijn gereden doordat verzoeker hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo stelde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit incident plaatsvond de dag na zijn sollicitatie (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen dat dit net na zijn sollicitatie, de dag zelf toen hij op weg was naar huis, gebeurde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6, 7, 10 en 11). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker over dit incident, dat de kern van zijn asielaanvraag uitmaakt, een dergelijke tegenstrijdige verklaring aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Overigens maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het doelwit was van de beweerde mijnontploffing. Verzoeker stelt immers zelf niet te weten of de mijn voor hem bedoeld was en stelt dat er een buitenlands voertuig achter hen reed (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn verwondingen bewijzen dat hij het slachtoffer was van het mijnincident, stelt de Raad vast dat de verwondingen van verzoeker geenszins kunnen aantonen hoe hij deze heeft opgelopen. Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoeker verwondingen opliep ten gevolge van de ontploffing van een mijn, toont hij niet aan dat hij persoonlijk het doelwit was.

Daarnaast maakt verzoeker ook niet aannemelijk werkelijk bedreigingen te hebben gekregen van de taliban. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker de eerste dreigbrief niet serieus nam en dacht dat iemand van het dorp hem wou plagen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker verklaart immers dat hij al eerder met een vorige job had moeten stoppen omdat er in het dorp over hem gepraat werd en dit problemen kon opleveren voor hem, omdat men dacht dat hij een Amerikaanse krant ronddeelde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Het kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker de eerste dreigbrief, die verwijst naar zijn job voor GTZ, "de ongelovigen", niet serieus nam en eerder denkt te worden geplaagd door iemand van het dorp (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 9). Daarnaast is het niet aannemelijk dat de vader van verzoeker hem niet op de hoogte bracht van de dreigtelefoons en hem slechts aanmaande voorzichtig te zijn na de tweede dreigbrief, maar wel bij GTZ liet blijven werken, terwijl de taliban hem expliciet omwille van deze job zouden bedreigen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader waarschijnlijk niet wilde dat verzoeker in een soort angstpsychose zou leven, stelt de Raad vast dat dit geenszins in verhouding staat met het risico dat de vader van verzoeker nam door hem gewoon te laten werken voor GTZ. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker, die zijn contract bij GTZ overigens gewoon uitdeed (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 8), vervolgens opnieuw bij GTZ ging solliciteren voor een nieuwe functie, terwijl hij reeds dreigbrieven had ontvangen en terwijl zijn vader dreigtelefoons ontving. Daar waar hierboven reeds gesteld werd dat het niet aannemelijk is dat verzoekers vader hem liet voortwerken voor GTZ, is het al helemaal niet geloofwaardig dat zijn vader zou toestaan dat hij opnieuw bij dit bedrijf solliciteerde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6, 7 en 10).

Overigens kan geen geloof gehecht worden aan de dreigbrieven van de taliban gezien de gebrekkige kennis van verzoeker hieromtrent. Zo stelt verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de eerste brief kreeg in de vijfde of de zesde maand van 2010 (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker eerst dat hij niet meer weet wanneer hij de brief kreeg, maar geconfronteerd met zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker dat het midden 2010 was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Uit de brief zelf blijkt echter dat deze verstuurd werd op 31 december 2009 (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Bovendien dateert de tweede brief uit de periode waarin verzoeker de eerste brief situeert (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 8), terwijl deze volgens zijn verklaringen twee of drie maanden later zou moeten zijn toegekomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Tevens blijkt uit de data op de brieven dat er tussen beide brieven bijna vijf maanden verliep (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Ten slotte stelt verzoeker dat de brieven enkel vermelding maken van zijn werk voor GTZ en om deze reden verstuurd zijn en stelt hij dat zij niet verwijzen naar de discussie omtrent de taliban waarbij verzoeker de taliban zou hebben beledigd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 8 en 9). Dit staat echter wel vermeld in de

tweede brief van de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Daarnaast stelt verzoeker dat de dorpsbijeenkomst dateert van voor de brieven, waardoor het ook niet logisch is dat dit pas in de tweede brief wordt vermeld, die op zijn minst vijf maanden na deze bijeenkomst verstuurd werd, en niet in de eerste brief (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 8). De dreigbrieven van de taliban raken de kern van verzoekers asielaanvraag, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. De redenering van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat het feit dat hij de volledige inhoud van de dreigbrieven onvoldoende kan weergeven net aantoonde dat de brieven niet vervalst zijn, houdt dan ook geen steek.

2.4. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Dari, een beetje enkels en begrijpt Pashtou en heeft relevante werkervaring (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de

stad vormen een doelwit voor bermbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geïsoleerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB kan weerleggen.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF